

Arrest

nr. 55 580 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 september 2010 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KARSIKAYA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 maart 2007 diende verzoekster bij de Belgische ambassade te Ankara een aanvraag in tot afgifte van een visum type D.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 24 september 2010 de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type D. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Op basis van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 25/04/2007, een visumaanvraag ingediend door mevrouw (K. S.), (...), van Turkse nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 26/01/2007 afgesloten werd met de heer (K. Y.), (...), van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarin hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele instemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier volgende elementen blijken:

(K. Y.) dient in 1997 een aanvraag tot visum gezinshereniging in om zich bij zijn broer, (K. A.), in België te vestigen. De aanvraag vermeldt dat de broer de voogdij zou hebben over (Y.). Op 29/10/1997 wordt het visum geweigerd: immers de biologische moeder van beiden leeft nog.

- Hierop huwt (K. Y.) op 17/08/1999 met in België geboren (K. D.). De man verkrijgt door dit huwelijk op 10/04/2000 een verblijfsrecht in België en wordt vervolgens op 26/08/2003 in het bezit gesteld van de Belgische nationaliteit. Het huwelijk tussen beiden wordt op 08/02/2006 ontbonden door een echtscheiding in Turkije.

- Een jaar later huwt (K. Y.) in Turkije met een landgenote. Ook zijn ex-echtgenote wenst omstreeks datzelfde moment te hertrouwen met een landgenoot (een voorgenomen huwelijk dat in eerste instantie werd geweigerd uit hoofde van schijnhuwelijk door het Parket te Dendermonde).

- Uit het verslag van de ambassade blijkt dat mevrouw uit hetzelfde dorp afkomstig is als de heer (K.). Verder werden geen enkele gegevens verworven ten aanzien van de datum van kennismaking, de plaats, tussenkomst van derden, ...

Overwegende dat het Parket van de Procureur des Konings te Dendermonde reeds een onderzoek was gestart naar het desbetreffende huwelijk; derhalve werd de visumaanvraag voor de aanvraagster door onze dienst opgeschort tot definitief advies van het Parket omtrent de erkenning van het huwelijk.

Uit het gevoerde politieonderzoek te Wetteren (eerdere verblijfplaats van de man) blijkt dat betrokkenen elkaar reeds sinds hun kindertijd kennen maar dat ze elkaar uit het oog hadden verloren. Ze zagen elkaar opnieuw tijdens een trouw of verlovingsfeest in 2006. Op uitdrukkelijke wens van zijn moeder diende de man te hertrouwen; hij verklaart zelf iemand nodig te hebben om het huishouden te doen voor hem en zijn inwonende moeder. Amper een week na de kennismaking stemde de vrouw toe tot een huwelijk. De man verklaart verder dat mevrouw 4 zussen heeft die in België wonen en 1 in Frankrijk.

Gelet op het feit dat de man gedurende het onderzoek verhuisde naar een ander juridisch district, werd het dossier overgedragen aan het Parket te Oudenaarde. Deze stelt vast dat uit het gevoerde politieonderzoek diverse elementen voorhanden zijn die op zijn zachts uitgedrukt vragen doen rijzen naar de ware bedoelingen van de aanvraag tot gezinshereniging.

In de loop van de gezinsherenigingsprocedure ontving onze dienst ook slechts 2 maal een tussenkomst voor dit dossier (1 van een sociaal assistente in december 2007 en 1 contactname van een advocaat in mei 2010) hetgeen niet echte getuigt van een voldoende interesse om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen.

Op basis van de bovenstaande elementen wordt de visumaanvraag dan ook afgewezen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 47 en 58 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik der talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwet Bestuurszaken) en van substantiële vormvereisten.

Zij licht haar middel als volgt toe:

"Overeenkomstig artikel 58 van de Taalwet Bestuurszaken is de bestreden beslissing nietig indien zij strijdig is met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten.

Een visumaanvraag, ingediend in het buitenland door een vreemdeling, is een aangelegenheid die niet gelokaliseerd of localiseerbaar is in één van de taalgebieden (RvS 25 mei 2004, nr. 131.688).

De bestreden beslissing is opgesteld in de Nederlandse taal overeenkomstig artikel 39 juncto 17,§,3° van de Taalwet Bestuurszaken, maar het betekenisdocument werd opgesteld in de Franse taal en niet in de Nederlandse taal."

2.1.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen:

"Verwerende partij heeft in eerste instantie de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing in alle geval in de correcte taal genomen werd. Prima facie lijkt verzoekster dit ook niet te ontkennen:

"De bestreden beslissing is opgesteld in de Nederlandse taal overeenkomstig art. 39 juncto art. 17 §3 van de Taalwet Bestuurszaken, maar het betekenisdocument werd opgesteld in de Franse taal."

Voor zoveel als nodig wijst verweerder op het volgende:

Teneinde te bepalen welke van de landstalen door de verwerende partij dient te worden gehanteerd om een visumaanvraag te behandelen, kan verwezen worden naar artikel 39 van voornoemde Wet.

Artikel 39 § 1 van de wet van 18 juli 1966 luidt als volgt:

"In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling"

Artikel 17§1 van de wet van 18 juli 1966 bepaalt vervolgens:

"(...) In zijn binnendiensten (...) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (...)"

Vermits verzoeksters zaak niet in een specifiek taalgebied, noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelocaliseerd, nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtaal), vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip 'particulieren'.

"Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoekers kinderen blijkt het administratief dossier opgedragen was aan ambtenaar E. B. (...) en ook finaal ondertekend werd door E. B. (...) en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de

Franse taalrol, werd de bestreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld. Bijgevolg wordt noch het tegensprekelijke karakter van de procedure noch de beroepsmogelijkheden, die voorzien zijn door het handvest van de gebruiker van de openbare diensten van 4 december 1992, geschaad." (RVV arrest nr. 27.424 van 15 mei 2009)

In casu kan dezelfde redenering worden gevolgd, nu de bestreden beslissing in het Nederlands werd genomen door mevrouw (H. A.), attaché en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol.

Desgevallend kan geen discussie bestaan omtrent de vraag of de bestreden beslissing in de correcte taal genomen werd.

Met betrekking tot het feit dat het betekeningsdocument opgesteld werd in de Franse taal, heeft verweerder de eer te antwoorden dat een fout in de kennisgeving hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zoals ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld:

"Waar de verzoekende partij ook nog opwerpt dat de kennisgeving in het Frans gebeurde, terwijl een deel van de motieven in het Nederlands werd opgesteld, wijst de Raad erop dat zo de kennisgeving al dan niet in de verkeerde taal gebeurde, een fout in de kennisgeving niet kan leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing" (RVV nr. 27.18 9 d.d. 12 mei 2009).

"In de mate waarin verzoekster aanvoert dat de akte van kennisgeving niet in een andere taal dan de beslissing mocht worden genomen, merkt de Raad op dat de kennisgeving van de bestreden beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling uitmaakt daar de kennisgeving op zich de rechtstoestand van verzoekster niet wijzigt noch beoogt te wijzigen. Hoe dan ook, een eventueel gebrek in de betekening van de bestreden beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf" (RVV nr. 31.538 d.d. 15 september 2009)."

2.1.3. In haar repliekmemoirie stelt verzoekster te verwijzen naar de uiteenzetting van het middel in het inleidende verzoekschrift.

2.1.4. De Raad merkt op dat de grief die verzoekster ontwikkelt geen betrekking lijkt te hebben op de bestreden beslissing doch enkel op de kennisgeving van de bestreden beslissing. Een dergelijke kritiek kan evenwel niet leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing zelf door enige onwettigheid is aangetast.

In zoverre het de bedoeling zou zijn de correcte toepassing van de taalwetgeving met betrekking tot de bestreden beslissing zelf in vraag te stellen dient te worden opgemerkt dat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken waarnaar zij verwijst het gebruik van de talen regelt die de buitenlandse diensten, meer bepaald de Belgische diplomatieke en consulaire vertegenwoordigers in het buitenland, dienen toe te passen. Het staat echter vast dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en niet door de buitenlandse dienst, van wie de rol enkel beperkt is tot de betekening van de bestreden beslissing. Daarnaast moet worden geduïd dat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken het taalgebruik in verscheidene vormen van contact die buitenlandse diensten met een uitsluitend '*Belgisch publiek*' hebben regelt. Personen die de Belgische nationaliteit niet bezitten en die in het buitenland verblijven kunnen zich, om die redenen, niet op deze bepaling beroepen.

In casu is ook artikel 41, § 1, van de Taalwet Bestuurszaken niet toepasselijk nu verzoekster niet als een '*particulier*' in de zin van deze bepaling kan beschouwd worden (cf. advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 in E.A. DE GROEVE, M. FERON, F. COLLIGNON en R. PIESENS, Taalcodex, I, Heule, UGA, losbl., p. II-49).

Verweerder stelt dan ook terecht dat vermits verzoeksters zaak niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelocaliseerd – nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te krijgen voor een verblijf op het gehele grondgebied – de taal waarin haar aanvraag diende te worden behandeld op grond van artikel 39 iuncto artikel 17, § 1, B, 3°, van Taalwet Bestuurszaken dient te worden bepaald. Bijgevolg dient te worden uitgegaan van de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de behandeling van de

visumaanvraag werd toevertrouwd of eventueel zijn hoofdtaak. In casu blijkt uit de aan de Raad voorgelegde stukken dat de visumaanvraag werd beoordeeld door een Nederlandstalig ambtenaar.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing op zich naar vorm of inhoud de Taalwet Bestuurszaken schendt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 12bis, § 2, derde lid; 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij licht het middel als volgt toe:

“Verzoekster diende een visumaanvraag gezinshereniging in op 20.3.2007 samen met de vereiste documenten overeenkomstig artikel 12,§2 van de Richtlijn 2004/38 van 29.4.2004.

De bestreden beslissing werd genomen op 24.9.2010, namelijk 18 maand na de aanvraag.

Artikel 12bis, §2, 3° lid stelt uitdrukkelijk dat de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf van een rechtsweg tot verblijf gerechtigde vreemdeling zo snel mogelijk wordt genomen en ten laatste 9 maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag, en het 5° lid stelt dat indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van deze termijn eventueel verlengd overeenkomstig de wet, de toelating tot verblijf verstrekt moet worden.

In casu werd geen enkele verlenging van de termijn aan verzoekster betekend.

Verzoekster stelt dat artikel 12bis, §2, 3° lid van toepassing is op alle aanvragen ingediend op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, dus ook op deze grond van artikel 10,§1,1° lid dat stelt dat van rechtsweg toegelaten is tot verblijf van meer dan drie maand de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een wet.

Dat is ook de reden waarom artikel 40 en volgende geen maximumtermijn voor de behandeling voorzien.

Uw Raad besliste in een arrest nr. 45.887 van 29.6.2010 dat de maximumtermijn van negen maanden voorzien in artikel 12bis, §2, 3° lid van de wet van 15.12.1980 eveneens van toepassing is op visumaanvragen gezinshereniging ingediend op basis van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet.

De termijn van negen maanden is in casu verstreken. Zelfs al zouden er bijzondere omstandigheden voorhanden zijn overeenkomstig artikel 12bis, §2, 4° lid die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag en de termijn tot tweemaal met een periode van drie maanden verlengen, dan nog is de termijn overschreden.

Verzoeker diende op een visumaanvraag bij de Belgische ambassade te Ankara en legde al de documenten neer die vereist zijn overeenkomstig artikel 12,§2 van de Richtlijn 2004/38 van 29.4.2004.

Op 24.9.2007 werd de bestreden beslissing genomen.

De bestreden beslissing is buiten termijn genomen en betekend waardoor deze dient te worden vernietigd en het verblijf als verworven te worden beschouwd.”

2.2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen het volgende:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de visumaanvraag van verzoekster inderdaad werd ingediend op basis van art. 40bis/40ter van de wet van 15 december 1980. Het is tevens zo dat, overeenkomstig rechtspraak van de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de termijnen, zoals voorzien in art. 12bis §2, derde lid toepasselijk zijn op visumaanvragen ingediend op basis van art. 40bis/40ter:

"De Raad merkt op dat de in Titel II, hoofdstuk I, van de Vreemdelingenwet bedoelde burgers van de Unie en hun familieleden en de in ditzelfde hoofdstuk bepaalde familieleden van een Belg vreemdelingen zijn zoals omschreven in artikel 10, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet en dat "in de mate dat er in Titel II (van de Vreemdelingenwet) geen afbreuk wordt aan gedaan, de bepalingen van Titel I van toepassing blijven op de drie categorieën van vreemdelingen die bedoeld worden in de hoofdstukken 1, 2 en 3 van Titel II" (Wetsontwerp betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 1974-75, nr. 653/1, 16 en 34). Daar er in Titel II, hoofdstuk I, van de Vreemdelingenwet geen termijn is bepaald waarbinnen de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing dient te nemen inzake een aanvraag tot afgifte van een visum type D die werd ingediend door een vreemdeling die verklaart de echtgenoot te zijn van een Belgische vrouw, geldt derhalve de in artikel 12bis, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde vervaltermijn van negen maanden" (RVV nr. 39.685 d.d. 2 maart 2010).

Diezelfde rechtspraak wijst echter ook op het feit dat deze termijn pas begint te lopen vanaf het ogenblik dat de visumaanvrager alle bewijzen overeenkomstig art. 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie heeft overgemaakt. Tevens dient de vreemdeling, die een visumaanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire post van diens woon- of verblijfplaats, overeenkomstig art. 12 §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980, een medisch getuigschrift en een uittreksel uit het strafregister of een gelijkaardig document bij de aanvraag te voegen. Zolang dit niet is gebeurd, begint de voormelde termijn niet te lopen. Ook de vreemdelingen, bedoeld in art. 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 moeten aan deze voorwaarde voldoen:

"Er dient evenwel geduid te worden dat artikel 12bis, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat de termijn van negen maanden waarbinnen het bestuur een beslissing dient te nemen met betrekking tot de visumaanvraag slechts een aanvang neemt vanaf het ogenblik dat de visumaanvrager "alle bewijzen overeenkomstig artikel 30 van de wet van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie" heeft overgemaakt. Artikel 12bis, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziet in eerste instantie dat de persoon die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt de documenten waaruit blijkt dat hij aan de in deze bepaling voorziene voorwaarden voldoet, moet overleggen (zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 51K2478/001, 66). Artikel 12bis, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat deze vreemdeling die zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland ook "een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document" bij deze aanvraag moet voegen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat uit de bepalingen van Titel II, hoofdstuk I, van de Vreemdelingenwet of uit enige andere rechtsregel zou kunnen afgeleid worden dat een visumplichtig niet-Unieburger die verklaart gehuwd te zijn met een Belgische vrouw niet zou dienen te voldoen aan de verplichting om voormelde documenten aan te brengen en dat de in artikel 12bis, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet voorziene vervaltermijn zou aanvangen zonder dat alle in het eerste lid van deze bepaling omschreven documenten werden bijgebracht. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt daarnaast dat verzoeker zich, in het raam van zijn visumaanvraag van 29 februari 2008, beperkte tot het neerleggen van een huwelijksakte, van een kopij van een paspoort, van een kopij van een bewijs van het ontbreken van huwelijksbeletsels afgeleverd aan een Belgische vrouw en van een schrijven inzake de afgifte van vervalste documenten. Verzoeker laat zelf na aan te tonen dat hij nog andere overtuigingsstukken heeft neergelegd. Er blijkt derhalve geenszins dat alle vereiste overtuigingsstukken werden neergelegd en de in artikel 12bis, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn zou aangevangen hebben, laat staan dat deze termijn reeds zou verstreken zijn op de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen. Een schending van de in artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet voorziene vervaltermijn kan bijgevolg niet worden vastgesteld" (RVV nr. 39.685 d.d. 2 maart 2010).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster reeds alle benodigde documenten, conform de hierboven geciteerde rechtspraak heeft overgemaakt aan "de bevoegde instanties, zodat de termijn van art. 12bis §2, derde lid nog geen aanvang genomen heeft. Desgevallend werd de bestreden beslissing weldegelijk tijdig genomen."

2.2.3. In haar repliekmemorie stelt verzoekster nog het volgende:

“Tegenpartij neemt aan dat de termijn van negen maanden geen aanvang heeft genomen aangezien de twee documenten, namelijk uittreksel uit het strafregister en medisch getuigschrift niet werden voorgelegd bij de visumaanvraag; dat de bestreden beslissing tijdig werd genomen.

Verzoekster wenst te laten opmerken dat tegenpartij de visumaanvraag niet geweigerd heeft omwille van een onvolledig dossier. Tegenpartij heeft deze twee documenten ook niet gevraagd. Dit blijkt eveneens niet uit het administratief dossier. Verzoekster ging ervan uit dat het dossier volledig was.

Verzoekster heeft weliswaar ingeroepen dat artikel 10, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet op haar van toepassing is als gelijkgestelde met een familielid van de Unieburger, maar enkel omdat in de bijzondere bepalingen voor haar bestemd, met name in de artikelen 40, 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en in het KB 8 oktober 1981 voornoemd, geen maximumtermijn wordt bepaald voor de afgifte van een visum, terwijl dit in artikel 12bis, § 2 voornoemd wel het geval is. Verzoekster heeft bijgevolg zeker niet gevraagd of beweerd dat artikel 12bis, § 2 voornoemd toe te passen inzake de documenten vereist bij de aanvraag voor een visum, vermits daarover wel bijzondere bepalingen bestaan voor de Unieburgers, hun familieleden en de familieleden van een Belg.

Krachtens artikel 5.1 en 2 richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, zoals in casu België, de familieleden van de Unieburger die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die voorzien zijn van een geldig paspoort, hun grondgebied binnenkomen. Deze derdelandsonderdanen mogen slechts aan de visumplicht worden onderworpen overeenkomstig verordening (EG) nr. 539/2001 en de lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen;

Volgens de Commissie van de Europese Unie (mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, 2.7.2009, COM(2009) 313, blz. 7) betekent dit het volgende:

“Aangezien het recht op afgifte van een inreisvisum is afgeleid van de familieband met de EU burger, kunnen de lidstaten slechts verlangen dat een geldig paspoort wordt voorgelegd en dat de familieband wordt aangetoond (...) (er wordt in voetnoot verwezen naar de artikelen 8.5 en 10.2 van de richtlijn). Er kunnen geen extra documenten worden verlangd...”

Artikel 40 Vreemdelingenwet bepaalt welke Unieburgers recht op verblijf van meer dan 3 maanden hebben: artikel 40bis van dezelfde wet bepaalt dit voor de familieleden van de Unieburgers; artikel 40ter, eerste lid, van deze wet bepaalt dat de familieleden, in casu de echtgenote van een Belg, dezelfde rechten op binnenkomst en verblijf van meer dan 3 maanden geeft als de familieleden, meer bepaald de echtgenote van een Unieburger, bedoeld in artikel 40bis;

De artikelen 40 en 40bis voornoemd dienen geïnterpreteerd te worden in het licht van het Europees recht, met name artikel 5 richtlijn 2004/38/EG voornoemd; omwille van de gelijkstelling tussen de familieleden bedoeld in artikel 40ter, eerste lid met deze bedoeld in artikel 40bis, geldt deze interpretatie van het Europees recht ook voor de familieleden bedoeld in artikel 40ter, meer bepaald in casu de echtgenote van een Belg, zoals verzoekster;

Artikel 5 richtlijn 2004/38/EG dat verder wordt uitgevoerd door artikel 52, §§ 1 en 2 KB 8 oktober 1981 voornoemd, bepaalt welke documenten vereist zijn om een verblijf van 3 maanden in België te bekomen met name

- het krachtens artikel 52, § 1 vereiste document (in casu het bewijs van de aanverwantschapsband d.w.z. de huwelijksakte)

- artikel 52, § 2 voornoemd bepaalt voor een familielid van de Unieburger, dat zelf niet de nationaliteit heeft van een lidstaat, en dus ook voor zulk familielid van een Belg gelet op de gelijkstelling van artikel 40ter, eerste lid voornoemd, dat de volgende documenten vereist zijn: een bewijs van de identiteit enerzijds en de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b, d en e, naargelang het geval vereist, met name geen enkel in dit geval van de echtgenote: daaruit volgt dat geen geneeskundig getuigschrift noch een

uittreksel uit het strafregister vereist zijn; vermits de wetgeving op beperkende wijze de documenten bepaalt die mogen gevraagd worden, geen andere documenten gevraagd kunnen worden.

Artikel 52, § 2 heeft weliswaar ogenschijnlijk het alleen over de aanvraag in België; evenwel noch de richtlijn 2004/38/EG voornoemd noch artikel 52 voornoemd of enige andere bepaling van intern recht een onderscheid maken tussen een aanvraag, naargelang deze ingediend wordt in het buitenland dan wel in België (net zomin overigens als voor de vreemdeling van gemeen recht bedoeld in artikel 10 Vreemdelingenwet), inzake de voor te leggen documenten.

Artikel 52 beoogt bijgevolg dezelfde documenten als voormeld uittreksel uit de richtsnoeren dat een interpretatie geeft van artikel 5 richtlijn, met name dat een geldig paspoort wordt voorgelegd en dat de familieband wordt aangetoond”:

Hieruit vloeit eveneens voort dat dezelfde documenten gevraagd mogen worden ongeacht of het om een aanvraag in het buitenland gaat dan wel een aanvraag in het gastland, vermits artikel 5 richtlijn het heeft over het “inreisrecht” en artikel 52 KB het ogenschijnlijk alleen heeft over de aanvraag ingediend in België;

De omstandigheid dat geen verschil mag gemaakt worden tussen een aanvraag ingediend in het buitenland en een aanvraag ingediend in België, volgt bovendien uit een ander uittreksel gemaakt op blz. 6 en 7 van voormelde richtsnoeren:

“Inreisvisa voor kort verblijf moeten zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos worden afgegeven aan familieleden uit derde landen. Naar analogie van artikel 23 van de visumcode is de Commissie van mening dat vertragingen van meer dan vier weken niet redelijk zijn. De autoriteiten van de lidstaten moeten de familieleden adviseren over het soort visum dat zij moeten aanvragen: zij kunnen van hen niet verlangen dat zij een visum voor lang verblijf, een verblijfsvisum of een gezinsherenigingsvisum aanvragen. De lidstaten moeten deze familieleden alle faciliteiten verlenen om de nodige visa te verkrijgen. De lidstaten kunnen speciale servicelijnen opzetten of een beroep doen op de diensten van een externe onderneming om een afspraak vast te leggen, maar moeten familieleden uit derde landen in elk geval de mogelijkheid bieden zich rechtstreeks tot het consulaat te wenden.”;

Indien geen visum gezinshereniging mag gevraagd worden aan de echtgenote van een Belg, een visum kort verblijf dient afgegeven te worden, dat overigens een recht is voor zover de twee betrokken documenten worden getoond: een identiteitsdocument (paspoort) en het bewijs van de aanverwantschapsband (huwelijksakte).

In ieder geval, heeft de termijn van negen maanden een aanvang genomen op 20.3.2007.

Tegenpartij voert aan dat een beslissing tot uitstel is genomen, maar betwist niet dat de termijn niet verlengd werd overeenkomstig de wet, nl. overeenkomstig artikel 12bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is bijgevolg buiten termijn genomen en dient vernietigd te worden.”

2.2.4.1. De Raad merkt op dat verzoekster in wezen stelt dat haar een visum type D had dienen te worden toegekend omdat in artikel 12bis, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaald wordt dat een beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, behoudens het geval waarin deze termijn werd verlengd, ten laatste negen maanden na het indienen van deze aanvraag dient te worden genomen en dat uit het vijfde lid van dezelfde bepaling blijkt dat indien niet binnen deze vervaltermijn een beslissing genomen werd de verblijfstoeelating dient te worden toegekend.

Het is niet betwist dat artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet ook van toepassing is met betrekking tot vreemdelingen die een visum type D vragen, in functie van een huwelijk met een Belgische onderdaan. Verweerder werpt in dit verband terecht op dat de in Titel II, hoofdstuk I, van de Vreemdelingenwet bedoelde burgers van de Unie en hun familieleden en de in ditzelfde hoofdstuk bepaalde familieleden van een Belg vreemdelingen zijn zoals omschreven in artikel 10, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet en dat “in de mate dat er in Titel II (van de Vreemdelingenwet) geen afbreuk wordt aan gedaan, de bepalingen van Titel I van toepassing blijven op de drie categorieën van vreemdelingen die bedoeld worden in de hoofdstukken 1, 2 en 3 van Titel II” (Wetsontwerp betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer, 1974-75, nr. 653/1, 16 en 34*).

Artikel 12bis, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de datum voor het indienen van de aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten deze is waarop *“alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.”* Artikel 12bis, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts dat de beslissingstermijn ingaat de dag volgend op de datum van het indienen van de aanvraag. Verzoekster erkent dat zij niet alle stukken die zijn omschreven in artikel 12bis, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft neergelegd en uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat zij geen medisch getuigschrift waaruit blijkt dat zij niet lijdt aan één van de in de bijlage opgesomde ziekten bij haar aanvraag heeft gevoegd. Derhalve dient te worden besloten dat de vervaltermijn die bepaald is in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet nog geen aanvang heeft genomen. De bewering van verzoekster dat haar niet werd gevraagd bepaalde overtuigingsstukken neer te leggen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Verzoekster wordt geacht de wet te kennen en al de door de wetgever voorziene stukken bij haar aanvraag te voegen indien zij wenst dat een in de wet bepaalde vervaltermijn aanvang neemt. Zij bleef op dit punt in gebreke. Verzoekster kan daarom niet gevolgd worden in haar stelling dat voormelde vervaltermijn verstreken is en dat verweerder door desondanks haar een visum type D te weigeren het artikel 12bis, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.

Verzoekster stelt een familielid van een burger van de Unie te zijn en daardoor niet de verplichting te hebben om een medisch getuigschrift bij haar aanvraag tot afgifte van een visum type D te voegen. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat de wetgever niet heeft voorzien in een meer gunstige regeling ten behoeve van personen die beweren een familielid van een burger van de Unie te zijn en niet heeft bepaald dat de in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bepaalde vervaltermijn voor familieleden van burgers van de Unie ook zou kunnen aanvangen indien niet alle in dit artikel bepaalde overtuigingsstukken werden neergelegd. De opmerking van verzoekster dat familieleden van een burger van de Unie die reeds op het Belgisch grondgebied zijn, gelet op artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ook geen medisch getuigschrift dienen aan te brengen wanneer zij een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart indienen bij het gemeentebestuur laat evenmin toe te besluiten dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoekster omtrent de mogelijkheid om een visum type C te verkrijgen en haar verwijzing naar de Europese regelgeving in dit verband is voorts niet dienend. Verzoekster heeft immers geen visum type C aangevraagd en er is geen gegeven beschikbaar waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verweerder haar zou verhinderd hebben dit te doen.

2.2.4.2. De beschouwingen van verzoekster laten ook niet toe enige schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet vast te stellen. Aangezien haar huwelijk met een Belgische man niet erkend wordt door verweerder kan zij immers niet nuttig verwijzen naar deze bepalingen, die betrekking hebben op familieleden van een burger van de Unie, en zij toont ook niet aan dat het bevoegde rechtscollege – de rechtbank van eerste aanleg – zou geoordeeld hebben dat verweerder ten onrechte weigerde om dit huwelijk te erkennen.

In zoverre verzoekster meent rechten te kunnen putten uit de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG dient te worden geduïd dat artikel 35 van deze richtlijn bepaalt dat *“de lidstaten (...) de nodige maatregelen (kunnen) nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen”*, zodat niet blijkt dat de in deze richtlijn omschreven rechten in casu onverkort zouden gelden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van substantiële vormvereisten en van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer. Tevens stelt hij dat sprake is van machtsoverschrijding.

Zij licht haar middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing is nietig wegens het gebrek aan een substantiële vormvereiste aangezien de handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van een dergelijke beslissing ontbreekt.

De beslissing vermeldt dat zij genomen is door “(A. H.), attaché” maar draagt geen handtekening. De handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur. De handtekening van de auteur van een administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is. Het gaat om een substantiële vormvereiste.

De Raad van State oordeelde in een zaak nr. 193.106 van 8.5.2009, dat een de afdruk van een ingescande handtekening niet gelijkgesteld kon worden met een manuele handtekening en niet toeliet na te gaan wie de werkelijke auteur van de beslissing is en de hoedanigheid van deze persoon; dat het bovendien niet uit te sluiten is dat de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigd ambtenaar” waardoor de beslissing een substantieel vormgebrek vertoonde.

In casu is er geen enkele handtekening geplaatst op de bestreden beslissing.

Bij gevolg is de bestreden beslissing nietig.”

2.3.2. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen het volgende op:

“Verwerende partij ontkent geenszins dat de bestreden beslissing niet ondertekend werd, maar betwist weldegelijk dat dit zou kunnen leiden tot de nietigheid ervan.

Verwerende partij verwijst hiervoor naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Er dient te worden geduid dat de niet-ondertekening van een ter kennis gebracht afschrift van de bestreden beslissing op zich de rechtsgeldigheid van een bestuurshandeling niet aantast. Het ontbreken van een handtekening kan slechts een probleem vormen indien hierdoor deze bestuurshandeling niet kan toegerekend worden aan een ambtenaar die bevoegd is om de betreffende beslissing te nemen. Uit de aan de Raad overgemaakte stukken, die aan een tegensprekenlijk debat werden onderworpen, blijkt evenwel duidelijk dat de beslissing genomen werd door de mevrouw (V.D.A.), attaché, namens verweerder. De auteur van de bestreden beslissing is in voorliggende zaak derhalve gekend en de bevoegdheid van de betrokken ambtenaar om de bestreden beslissing te nemen staat in casu vast. Het is immers niet betwist dat mevrouw (V.D.A.) als attaché werkzaam is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en overeenkomstig artikel 2, § 1, van het delegatie-besluit van 22 juni 2009 zijn de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van attaché uitoefenen of tot de klasse A1 behoren “bevoegd om te beslissen over de afgifte door de diplomatieke of consulaire posten van visa voor een verblijf van minder dan drie maanden, transitvisa inbegrepen, in de gevallen, onder de voorwaarden en volgens de nadere regels die zijn bepaald door of krachtens de wet en de internationale overeenkomsten betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België binden” (RVV nr. 44.355 d.d. 31 mei 2010).

In casu kan de beslissing worden toegerekend aan mevrouw (H.), aangezien diens naam en rang er duidelijk op vermeld staat. De bevoegdheid van de betrokken attaché staat hier niet ter discussie.”

2.3.3. In haar repliekmemoirie verwijst verzoekster naar de uiteenzetting van het middel in het inleidende verzoekschrift.

2.3.4. De Raad kan slechts opmerken dat zich in het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd een beslissingsformulier bevindt dat door attaché (A. H.) manueel ondertekend is. Er kan derhalve zonder meer vastgesteld worden door welke ambtenaar de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoekster toont door louter voor te houden dat op het afschrift van de bestreden beslissing dat haar werd betekend een handtekening ontbreekt niet aan dat een substantiële vormvereiste werd geschonden of dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK